

kastet her i Salen, blev udtrykkelig forkastet med den Motivering, at det var overflødigt at paalægge Kommissionen udtrykkelig ved Lovændring noget saadant, idet man baade kunde og vilde give Kommissionen den Opgave i det Kommissorium, der vilde blive givet den, og det viste sig da ogsaa, da Kommissoriet blev givet, at Kommissionen netop fik den Opgave, som blev udtalt af den daværende Indenrigsminister, og at det var en Opgave, som Kommissionen straks tog fat paa. Efter de Oplysninger, vi have faaet fra forskellige af Kommissionens Medlemmer under denne Forhandling, viser det sig jo ogsaa, at Kommissionen er kommen meget langt frem i sit Arbejde for denne Sag.

Det ærede Medlem vilde give Ordføreren for Forslagsstillerne en lille Haandsrækning overfor mig, idet han sagde, at jeg huskede fejl, naar jeg før udtalte, at det ærede Medlem havde sit Forslag færdigt, den Gang Kommissionens Nedsættelse blev besluttet her i Salen, men hvis det ærede Medlem nu har Ret og jeg Uret, saa vilde deraf følge, at det ærede Medlem for Randers havde lavet det Forslag, som vi her behandle, færdigt paa 3 Dage. Nu talte det ærede Medlem for Randers forleden om, at man i Udlandet saa hen til Danmark og ventede, at vi her i Landet skulde kunne løse det overordentlig store og vanskelige Spørgsmaal om Forsikring mod Arbejdsløshed, et Spørgsmaal, man rundt omkring i Verden er beskæftiget med for Tiden, og hvis Vanskelighed man til fulde anerkender. Det er jo muligt, vi i saa Henseende kunne faa Held med os her i Landet, og jeg skulde meget ønske det, men jeg tror, at den Opmærksomhed, man har overfor vort Arbejde i Udlandet, vilde stige i meget stærk Grad, hvis man erfarede, at man her til Lands kunde udarbejde et Lovforslag paa 3 Dage, som løste dette Spørgsmaal, og som Rigsdagen straks greb med Begærlighed, og som Regeringen straks sluttede sig til. Interessen vilde da, tror jeg, stige til den vildeste Beundring.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds udtalte i øvrigt i sine Bemærkninger, at han fandt Anledning til at understrege, at Ministeren modsatte sig et saadant Lovforslags Fremme. Det skal det ærede Medlem ikke understrege, thi jeg har netop Gang paa Gang betonet, at naar jeg foretrak, vi skulde afvente Kommissionens Arbejde, er det netop, fordi jeg mener, vi hurtigst og bedst paa den Maade

naa til en Løsning af den Sag, vi her behandle. Jeg kan ingenlunde indrømme det ærede Medlem, at han heraf har mindste Ret til at slutte, at jeg skulde være Modstander af, at en saadan Tanke blev fremmet. Jeg kan saa meget mindre indrømme det, som jeg i saa Henseende staar paa akkurat samme Standpunkt, som det ærede Medlem og hans Partifæller stode paa, den Gang de her i Salen talte energisk og varmt for, at denne Opgave skulde være Kommissionens. Men man skal ikke give en Kommission en Opgave i det ene Øjeblik for saa, naar Kommissionen meget væsentlig har fremmet Opgavens Løsning, at tage den bort og lægge den over til andre. Derved fremmer man ikke Sagen, men skyder den kun yderligere ud.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Ellinger: Den ærede Minister har fuldstændig Ret i, at man som Basis for Skattelovene anstillede Masser af Beregninger og tumlede med Millioner og Hundredetusinder, og jeg tror endog, man gik ned til Ører; men hvis den ærede Minister vil se hele denne Sag igennem, vil han snart sande Rigtigheden af, hvad der blev fremført fra alle Sider, nemlig at man tumlede med store Summer, men hvad de virkelig betød, vidste man ikke, man befandt sig paa gyngende Grund, og det vilde blive et rent Tilfælde, naar Resultatet dog kom til at svare nogenlunde til Beregningerne.

Jeg har kun taget Ordet for at nedlægge Indsigelse imod noget, det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (Moestrup) udtalte. Det ærede Medlem synes nemlig at hylde den Anskuelse, at foruden at løse Arbejdsløshedsspørgsmaalet ved Hjælp af Arbejdsløshedsforsikring er der en anden Vej at gaa, nemlig at give de fri Fattigkasser denne Opgave. Det er mod denne Betragtning, jeg vil nedlægge en bestemt Indsigelse. De fri Fattigkasser ere Understøttelseskasser, men de betegne ikke en Vej, ad hvilken man løser sociale Spørgsmaal. Man skal bort fra efterhaanden at lægge større og større Byrder paa det offentlige, og ingen paa Individerne, man skal fremme den enkeltes Selvopholdelsesdrift og Sparsommelighed, og hertil skal Staten yde Hjælp, men den skal ikke give Almisser, som der er Tale om ved de fri Fattigkasser. Hvis derfor det ærede